AMENINȚĂRI STRĂVECHI

- o povestire din "Calea Dacilor" -

H. C. Andrei

„Războiul s-a terminat. E timpul să începem reconstrucția civilizației noastre. Dar viziunile continuă să mă bântuie.

Oare ce sunt acele locuri pe care le văd în fiecare noapte? Moştenirii ale zeiilor precum a fost Focul Zeiilor? Sau sunt pericole cum au fost cele care au provocat Ultima Bătălie? M-am sfătuit cu Vardar. Va trebui să le cercetăm cu prudență, chiar dacă îmi este frică de ceea ce-am putea trezi."

- jurnalul personal al Regelui Tayran, o lună după terminarea Primului Război Mondial

Notă: Evenimentele se produc la un an după terminarea Primului Război Mondial (anul 1932 vara)

I

Armaxa zburătoare plana deasupra portului capitalei Dwala.

Vasul pântecos făcuse o călătorie lungă în condiții neprielnice, şi zborul peste ocean însemna întotdeauna probleme în plus pentru echipaj. Vânturile puternice scuturau vasele zburătoare iar acestea, fiind nevoite să zboare aproape de apă mai prindeau câteodată un val peste bord, măturându-le punțile inferioare.

Dar ajunseseră la destinație.

În cala cea mare centuriile de oşteni înzăuați, mare parte a lor veterani a campaniilor Războiului Mondial, se pregăteau să debarce sub supravegherea atentă a centurionilor şi decurionilor. Pe culoarele de la nivelul superior: diplomații, mercatorii, hodopii şi tarabostes se pregăteau şi ei pentru deliciile oferite de exotica Dwala, sau pentru munca pe care urmau s-o desfăşoare în provincie.

Nedoriind probleme la periferia Regatelor Unite, regele trimisese veterani să preia comanda trupelor în toate provinciile îndepărtate. Domnia sa era încă nesigură, mulți taraboste goniți de la curte rămăseseră cu visuri de mărire şi vre-unul din aceşti nebuni ar fi putut stârni o rebeliune în regiunile periferice cu destul aur şi simpatizanți. Ceea ce însemna că ar fi trebuit să intervină cu armata, iar Reagatele Unite de-abia ieşiseră dintr-un război devastator, distrugerile lăsate în urmă aveau nevoie de timp să se vindece.

Dwala era una dintre provinciile îndepărtate ale Regatelor. Aflată pe un alt continent, mai mult o insulă foarte mare, numai câteva sute de mii de băştinaşi şi colonişti populau această suprafață. Marea majoritate a populației era concentrată în capitala care purta numele provinciei. Restul trăiau în aşezări mici, sau sub formă de triburi necivilizate, unele de-a dreptul primitive. Poporul care ocupase întinsa insulă erau urmaşii triburilor polineziene şi-şi continuaseră traiul uşuratic pe care condițiile geografice îl permiteau.

Întâlnirea băştinaşilor cu dacii avusese loc după ce o molimă teribilă îi decimase şi de aceea fuseseră cuceriți cu uşurință de daci. Norocul făcuse ca medicina dacilor să descopere antidotul împotriva bolii, înainte ca să răvăşească şi Regatele Unite.

Cu toate că era o provincie semiautonomă, Dwala nu fusese implicată în Războiul Mondial. Guvernatorul ținuse populația băştinaşă cu tendințe revoluționare sub control. La fel şi pe coloniştii daci, respingând orice încercare de ridicare a unei armate sau alianță care l-ar fi atras în conflict.

Odată ce situația se stabilizase guvernatorul jurase credință regelui.

După aceea trupe noi fuseseră aduse în provincie, venind în urma convoaielor de barje şi armaxe aducând refugiați din alte provincii atinse de

război. Mai ales din cele unde fuseseră folosite în ultimele clipe ale războiului armele zeilor şi zone întinse deveniseră nelocuibile.

Noii veniți erau instalați în tabere de refugiați, tabere de skene enorme care răsăriseră ca nişte ciuperci în jurul capitalei şi a câtorva oraşe de lângă coastă. Urmau să rămână acolo până ce li se alocau loturi de pământ în locusurile locale. Situația din taberele de refugiați dusese la conflicte sporatice cu băştinaşii, dar guvernatorul le rezolvase fără a fi nevoit să apeleze la armata Regatelor Unite.

Vizitatorul ce stătea sprijinit de bordajul punții superioare a vasului, ascuns sub pelerina ponosită, privea cu nepăsare cum armaxa ateriză în port şi punțiile late de debarcare fură lăsate la sol. Cunoştea situația provinciei precum şi ordinele trupelor ce debarcau. El însă avea alte ordine.

Sclipirile armurii se vedeau pe sub pelerină şi atrăseseră atenția câtorva călători, dar nici unul nu încercă să se apropie sau să lege vre-o conversație. Era ceva legat de prezența călătorului care-i făcea să se țină la distanță. O a doua figură înfăşurată în manta murdară, subțire, de culoare stacojie i se alătură, purta o mască de față care-l apăra în atmosfera umedă a provinciei. Fără să scoată vre-un cuvânt amândoi coborâră rampa.

La postul de pază se prezentară ca mercenari şi arătară pergamentele. Nu fu nici o problemă cu intarea în provincie. Servitorii şi hodopii erau ocupați până peste cap cu valurile de noi veniți şi nu aruncară o a doua privire asupra celor doi călători.

Clădirile, casele, capitalei erau scunde şi construite diferit de cele ale dacilor. Spațiile dintre ele erau largi şi clădirile păreau zidite din piatră pusă la întâmplare, fără să fie bine prinse cu ciment. Casele nu erau mai mult decât pătrate de piatră sau chirpici cu ferestre largi acoperite cu pânză. Spațiile lăsate libere între ele erau pline cu arbuşti, copăcei sau garduri vii frumos aranjate.

„Sarin, crezi c-ar trebui să vorbim cu guvernatorul înainte de-a începe orice fel de investigație?” întrebă figura purtând armura de zale.

„O vom face Aurelius. Avem nevoie de ajutorul lui, are proviziile noastre. Dar dacă ne prezentăm la curtea sa ştirea se va răspândi ca vântul. Bârfele circulă repede la frontieră. Dacă vrem ca misiunea noastră să rămână secretă va trebui să găsim o modalitate de-a ajunge la el fără să trezim suspiciuni.”

Aurelius urmărea şuvoiul de oameni ce se înghesuia pe străzile oraşului, întâmpinând venirea vasului. Existau posibilități pentru fiecare, de la cerşetor la mercator. Nici unul însă nu se uita atent la cei doi, părând să-i ignore total.

„Sarin. Sper că nu-ți foloseşti talentele?”

Celălalt îi făcu semn către o stradă lăturalnică. Intrați pe străduță Sarin răsuflă greu, lăsând aerul să-i scape de parcă cărase o povară grea pe umeri.

„Ai dreptate. Dar nu m-am putut stăpâni. Prea mulți cerşetori care ne-ar fi luat la ochi.”

„Şi câți ne-ar da foc dacă ar şti ce eşti? Suntem aici cu treabă, nu să ne jucăm cu mințile altora. Suntem într-o provincie rurală, oamenii de aici nu sunt obişnuiți cu cei ca tine, orice ar spune învățații.”

Sarin tăcu, croindu-şi drum pe străzile lăturalnice. Aurelius era un aristal, unul dintre veteranii Războiului, îmbătrânise în armată şi avea o experienţă bogată, dar nu era ca şi Sarin. Care era un Atins, unul dintre puţinii daci care posedau capacităţi extrasenzoriale. Timp de secole fuseseră persecutaţi de către societate. Până când, în timpul Războiului Mondial, Marele Învăţat dăduse o lege prin care cerea tuturor celor atinşi să servească în armata regelui şi le oferea anumite privilegii. De atunci o mulţime de Atinşi ieşiseră la iveală.

Sarin fusese recrutat într-un locus rural şi de atunci făcuse lucruri pe care le-ar fi considerat imposibile. Trecuse prin numeroase teste şi învăţase despre secretele zeilor de la maşinişti, preoţi şi învăţaţi. De aceea fusese ales pentru actuala misiune. Şi-l primise pe Aurelius ca dădacă, sau gardă de corp, depinde de cum priveai situaţia. Experienţa veteranului balansa puterile sale psihice.

Cei doi îşi croiră drum prin labirintul de străduţe către obiectiv, evitând pe cât posibil drumurile principale.

Palatul guvernatorului se întindea pe-o suprafaţă largă, fiind de fapt o mulţime de clădiri separate, cu două etaje, legate între ele prin pasaje şi grădini elegante. Ziduri de piatră înconjurau complexul însă extrem de puţini soldaţi păreau să-l păzească. Şi doar câteva tunuri-flamă îşi arătau ţevile frumos stilizate din turnurile de pază crenelate.

Folosindu-se de identităţiile false cei doi obţinură cooperarea unui hodop ca să vorbească cu guvernatorul, pomenind numele lor. Acesta-i aştepta. Primise mesajul de la rege prin mesager special cu săptămâni înainte. Detaliile fuseseră extrem de sărace dar mesajul era clar, Învăţatul ce venise de la Curtea Regală ca să-l ajute cu refugiaţii, şi să-l povăţuiască, îi explicase cam ce însemna. Iar cum Învăţatul era de fapt mai mult un spion pentru Rege guvernatorul nu se îndoia de ce spunea.

În cabana aflată undeva la marginea labirintului de clădiri se aflau doar guvernatorul, Sarin, Aurelius, şi-un bărbat purtând însemnele maşiniştilor. Însemne care-l desemnau ca maestru a maşiniştiilor.

Guvernatorul le înmână un pergament:

„Aici sunt toate cele cerute pentru a vă îndeplini misiunea. Aurelius, în calitate de aristal vei avea control asupra autorităţilor locale dacă este nevoie. Înţeleg că e mai bine ca nimeni să nu ştie exact care este misiunea voastră. De aceea am ales două dintre gărzile mele personale să vă însoţească împreună cu doi maşinişti, şi un preot."

Aurelius ridică mâna oprindu-l:

„Nu este nevoie. Avem nevoie doar de materiale. În rest ne descurcăm singuri. Dar am dori să ţineţi tot timpul pregătită o armaxa, c-o centurie la bord. Vă vom contacta dacă avem nevoie de ajutor lor. Dar vor trebui să fie mereu în alertă, gata să fie în aer imediat ce dăm semnalul."

Guvernatorul stătu pe gânduri, era în puterea lui să le impună o escortă armată, nu-i plăceau aristali care se plimbau pe teritoriul provinciei lui fără să ştie ce urmăreau de fapt. Dar regele îi arătase, prin misiva primită şi poveţele Învăţatului, că cei doi aveau autoritate absolută asupra misiunii. Şi auzise destule şoapte de la curtea regelui ca să înţeleagă că acesta l-ar fi executat fără

milă dacă ar fi dovedit opoziție față de unul dintre proiectele sale secrete. Aceleaşi şoapte îi spuseseră că regele se schimbase de când intrase în locul zeilor. Prietenii din copilărie spuneau că nu-l mai recunosc, devenise aspru la privire şi la vorbă. În schimb poporul îl adora, la fel şi armata. Dedicarea regelui față de popor părea să fi devenit o obsesie după terminarea războiului. Alături de învățații şi tovarăşii pe care-i strânsese în jurul său lucra neobosit la stabilizarea şi reconstrucția Regatelor Unite.

„Cum doriți. Dar există bande de răufăcători în locurile mai izolate ale provinciei. Şi încă destui primitivi conviețuiesc cu ai noştri, câteodată există conflicte. N-aş dori să-i spun regelui c-a pierdut doi aristali pricepuți într-o ceartă într-un târguleț."

„Ne vom descurca guvernatorule. Oricum, un prieten de-al nostru locuieşte în apropiere şi vrem să trecem pe la el. E un fost asabar. Vrem să fim cât mai puțin văzuți, mai ales de către Calitate. Vizita noastră trebuie să treacă neobservată, de aceea vă rugăm să păstrați cât mai mic numărul de persoane care ştiu de ea."

Înclinând capul guvernatorul aprobă şi se apucară să discute detaliile privind proviziile şi mijloacele de contact. Ca şi cele de reacție în caz că cei doi ar fi avut nevoie de ajutor. Ordinul regelui era clar, în caz de nevoie Aurelius avea puterea de-a lua controlul total asupra armatei provinciei.

Ieşirea şi-o făcură, conduşi de una dintre cele două gărzi pe viață ale guvernatorului, printr-un coridor izolat de piatră, care dădea într-o casă obişnuită în cartierul mercantil.

La marginea capitalei îi aştepta, păzită de veterani, sappa cu proviziile şi materialele.

Sarin se familiariză cu controlul vasului, sappele erau rare şi construite de meşteşugari cu grijă şi migală. Fiecare îşi construia vasul după propia-i viziune. Iar artizanii din Dwala folosiseră elemente caracteristici culturii lor pentru mânere, cadrane şi comutatoare. Între timp Aurelius cerceta armele vasului zburător şi proviziile. Un singur tun cu țeava gravată să semene cu botul unui câine cu colți ascuțiți montat pe pivot statea la prova. Doar atât. Soldatul experimentat nu considera arbalestul greu de la pupa ca fiind o armă.

Printre provizii se găseau trei lănci-flamă şi-un aruncător de flăcări. Aşezându-le uşor în micuța cală a navei, soldatul îşi permise un zâmbet când văzu câte provizii adunase guvernatorul. Dar urmau să fie singuri în sălbătăcie. Urmărind cine ştie ce ciudățenie.

Ridicându-se din adâncitura calei privi la amicul său care se asigura că toate legăturile erau bine prinse, partea centrală a sappei fiind acoperită cu vele, transformată într-un fel de skene, urmând să-i apere de frig şi vânt. Nu că se aşteptau la frig în zonă.

În partea de față a skenei se aflau aparatele de control, după care se afla un spațiu cu pereți dublii, unde se aflau înghesuite două locuri de dormit şi două lăzi cu lucruri personale.

Vehicolul se ridică cu o mişcare bruscă în aer. Dezorientat pe moment, soldatul se sprijini de bordul vasului în timp ce trimise un şir de înjurături în direcția Atinsului.

Acesta învârti o manetă terminându-se ca o gheară şi micuțul vas se redresă, ridicându-se uşor. Sarin nu-l duse prea sus, nu dorea să fie văzut cu uşurință pe cerul liber. În schimb urma să se țină cât mai aproape de sol. Împinse uşor altă manetă, motoarele de la pupa prinzând viață.

Consultând harta ce-o întinsese pe tăblia de lângă cârmă atinsul găsi Tahratta, locusul unde îşi reconstruise viața Xartah după ce supraviețuise Războiului Mondial. Era în drumul lor.

„Hei, Aurelius, trecem mai întâi pe la Xartah?”

Războinicul încă organiza cabina improvizată:

„Da. Să vedem ce mai face vulpea bătrână. Şi să ne spună ultimele zvonuri. Sarin eşti sigur că n-ar fi trebuit să luăm un maşinist la bord?”

„Treaba nostră este să cercetăm locul. S-ar putea să nu fie nimic. Şi alte locuri au fost cercetate şi s-au dovedit a fi doar ruine sau rămăşițe de metal. Raportul guvernatorului ne-a indicat atacuri în zonă de către animale ciudate. S-ar putea să fie doar coincidențe. Dar nu se ştie. Nu este bine să implicăm mai mulți decât este necesar.” răspunse Atinsul manevrând nava cu uşurință.

Cu toate că era învechită sappa se mişca de parcă ar fi fost nouă, oamenii guvernatorului lucraseră la repararea ei cu deosebită grijă. Vehicolele aeriene creeate după ştiința zeilor erau puține, mai ales într-o provincie precum Dwala iar una nouă ar fi atras prea multă atenție. Aşa că trebuiau să se mulțumească cu aceasta, probabil proprietatea vre-unui şef de trib, recondiționată.

Atinsul auzise câte ceva despre misiunile secrete ale aristalilor în ultimul timp. Din ce se auzea la Curte şi printre bătrânii preoți, atunci când regele fusese în Casa Zeilor avusese o viziune. O parte a viziunii fusese o hartă cu simboluri ciudate pe ea.

O hartă a întregii lumi.

Cu ajutorului Marelui Învățat regele îşi amintise harta şi o trasase. Aşa fusese găsită Atrodava, oraşul zeilor. Atrodava devenise nestemata civilizației dacice promițând minuni nemaivăzute. Din nefericire Oraşul Zeiilor părea să respingă atinşii, cei care încercaseră să intre muriseră pe loc sau înebuniseră. Ca să poată sta în polis atinşii se vedeau nevoiți să i-a calmante puternice.

Pe harta lui privată, dată de Marele Învățat, ce era bine ascunsă sub tunică era desemnat unul dintre acele locuri, văzute de rege. Unde trebuiau să ajungă cei doi daci. Sarin învârti manetele şi sappa prinse viteză.

Ținutul împrejmuind Tahratta era ridicat, dealuri deasupra junglei mlăştinoase din jur. Drumurile ce duceau la locus treceau prin junglă şi se transformau în drumeaguri noroioase de neumblat, la fiecare ploaie.

Locusul în sine fusese ridicat pe coama unui deal, în timp se extinsese cuprinzând şi dealurile apropiate. Palisade de lemn fură ridicate împotriva atacurilor prădătorilor dar şi a triburilor primitive care dădeau târcoale din când în când locusului. Turnuri ancorau palisada la fiecare îmbinare a pereților. Puțini

oameni patrulau parapeții, localnici fără experiență, înarmați cu arcuri lungi sau arbalete.

Singurul care deținea experiență militară cu adevărat era Xartah şi el refuzase să se ocupe de paza locusului. Când locuitorii îl întrebaseră de ce răspunsese că lăsase acea parte a vieții în urmă. Acum se ocupa de maşinării, învățase în timpul războiului să le repare şi să le întrețină. Însă oferea sfaturi miliției locale.

Apariția bărcii aeriene fu semnalată de bătaia gongului şi vre-o trei bărbați apărură pe parapet. Unul purta o lance de foc, erau doar trei în tot locusul, ceilalți doi purtau sulițe şi săbii scurte. Lăsară un om pe vârful palisadei în timp ce, ceilalți doi coborâră ca să întâmpine sappa la cercul de aterizare.

Unde se strânsese deja vre-o duzină de curioşi, bărcile aeriene erau un eveniment care se întâmpla odată pe sezon în Tahratta.

Atinsul văzuse locul de aterizare şi ghidă uşor vasul având grijă să nu trântească vre-un acoperiş, cunoştea presiunea ce-o exercitau motoarele ce mențineau sappa în aer.

Sappa ateriză cu o uşoară zdruncinare.

Aurelius stătea lângă scândura ce-o folosea ca rampă şi-o potrivi la sol. Ochii săi văzură o umbră ce stătea la intrarea într-o deigmă. Spre deosebire de ceilalți locuitori curioşi şi de milițienii înarmați ce înconjurau sappa figura stătea pe jumătate ascunsă în poarta deigmei. La adăpost în caz că armele sappei deschideau focul.

Masivul războinic zâmbi sub masca ce şi-o trăsese pe jumătate din față ca să se apere de vânt. Ştia că acea umbră era Xartah. Nu degeaba supraviețuise războiului. Cu lancea în mână aşteptă ca Atinsul să termine de închis maşinăriile vasului şi s-o ancoreze, frânghii fură aruncate şi locuitorii le legară bine de stâlpii groşi de lemn ce înconjurau cercul de aterizare în timp ce alții fixau ghearele de fier ce-o prindeau de pământ.

Coborând rampa fură întâmpinați de-un bărbat îmbrăcat în veşminte bogate înconjurat de alți şase locuitori purtând diferite arme. Majoritatea sulițe, securi şi arcuri. Probabil vroiau să fie amenințători dar erau mai mult periculoşi pentru ei înşăşi. Fiecare dintre cei doi călători purta două kraaturi sub mantale şi i-ar fi omorât cu uşurință înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.

„Cine sunteți?” întrebă cel purtând veşminte bogate de hodop.

„Vânători, bunule domn. Doar vânători care caută o călăuză experimentată. Am auzit c-ar fi una în locusul vostru care ne poate duce unde se găsesc animale exotice.”

„Avem vânători care cunosc locurile dar nu există animale exotice în zonă. De fapt zona este săracă în vânat. Încercați la est, către mare.”

„Ciudat, noi am auzit altceva. Dar dacă ne spuneți că animalele sunt către mare vom merge acolo să le căutăm. Sper să nu vă deranjăm dacă poposim aici până mâine. Suntem obosiți după călătoria de la Dwala.”

„Avem un han. Puteți sta acolo. E imediat pe strada principală - zise hodopul - Voi posta un războinic să aibă grijă de sappa voastră.”

„Vă mulțumim. Apreciem grija pentru posesiuniile noastre.” Aurelius lăsă să alunece mantaua astfel încât să i se vadă armura de zale şi kraatul greu atârnând la brâu.

Nimeni dintr-un locus uitat de lume n-ar fi fost destul de nebun încât să se pună rău cu cineva purtând armură de luptă şi arme flamă grele. Atinsul îl urmă, talentele sale dovedindu-se folositoare. Cât timp Aurelius vorbea cu hodopul, el se mişca cu fereală, ca o umbră, devenind o prezență insemnificantă pentru locuitori. Nu putea deveni invizibil în mintea lor, locuitorii erau prea curioşi, dar putea să-şi minimalizeze prezența devenind o amintire cețoasă în mintea lor.

Merse pe strada principală până văzu un atelier cu Maşinării, scris mare deasupra porții principale. Intră înăuntru.

Interiorul semăna cu o cavernă, luminat de patru felinare şi ferestre minuscule la înălțime. O mulțime de maşinării ocupau podeau şi pereții. Tejgheaua era în spatele atelierului, singurul loc curat în întregul atelier.

„Sarin. Nu-i aşa?”

Vocea venea de la o figură învelită într-o pelerină stând lângă un munte de maşinărie care scotea zgomote ciudate.

„Da.” răspunse atinsul.

Umbra ieşi cu o lance-flamă îndreptată spre atins:

„Ai venit cu Aurelius. Îmi amintesc de tine. Te-am văzut cu preoții la sfârşitul războiului. Eşti un Atins.”

„Da.”

„De ce-ați venit aici?” întrebă cu bruschețe Xartah.

„Aurelius a vrut să vadă ce faci. Nu credeam că deranjăm.”

Fostul soldat ieşi complet din umbra maşinăriilor şi îndreptă vârful lăncii-flamă în jos.

„Îmi pare rău. Suntem un pic nervoşi din pricina întâmplărilor din ultima vreme.”

Atinsul se apropie de tejghea:

„Ce se întâmplă aici? În Dwala nu am auzit nimic cum că-ar fi probleme în zonă. Doar nişte atacuri făcute de animale ciudate.”

„Hmm. Nu mă mir. Există ceva în zonă care dereglează semnalele transmițătoarelor. Iar depeşele trimise la capitală au fost probabil interceptate de bandiți.”

„Bandiți?”

„Da. O bandă întreagă de ei îşi fac de cap în zonă. Au vre-o două, trei, lănci-flamă şi sunt vre-o duzină de ei. Trăiesc în junglă prădând călătorii, locusurile din jur şi triburile primitive.”

„De ce nu faceți nimic?”

„Cu cine? Ai noştrii apără fermele şi palisada dar nu-i putem vâna în junglă. Iar singur n-aş avea prea multe şanse.”

„Dar acum ai prieteni.” se auzi vocea bubuitoare a lui Aurelius care intrase pe uşă.

Xartah ridică pumnul într-un semn ce venea din vremuri imemoriale, semn de prietenie între camarazi de arme.

„Mă bucur să-ți văd fața răvăşită de timp Aurelius. Mai ales acum. Dar totuşi nu sunt destul de bătrân şi cu mintea pierdută ca să cred că un aristal vine până la capătul lumii doar ca să-ți vezi un fost camarad de arme.”

Aurelius nu răspunse provocării şi se apropie de cei doi:

„Am văzut cum se comportă oamenii de afară. Suspicioşi. Nervoşi. Hodopul vorbea întruna de regiunile de lângă mare şi ce frumos e acolo. Ne tot îndemna să plecăm întra-colo. Îmi spune şi mie cineva ce se întâmplă?”

Xartah îi explică situația şi lui Aurelius. Sarin întinse o hartă pe tejghea şi însemnă un loc pe ea unde credea fostul soldat că se găsea tabăra bandiților. Atinsul era atent la locurile pe care le însemna, comparându-le în minte cu locația locului pe care fuseseră trimişi să-l investigheze. Erau foarte aproape unul de altul, despărțite doar de-un teritoriu desemnat ca junglă pe hartă.

„Ştii cumva ce este aici?” întrebă el indicând zona cu degetul pe hartă.

„Da. Am vânat pe acolo. Junglă, mlaştini imposibil de trecut. Am pierdut doi vânători buni atacați de creaturi ciudate cum n-am mai văzut, în acea zonă. De atunci ne ținem departe de acele locuri. Bandiții au fost văzuți frecvent îndreptându-se în acea direcție. Dealurile de acolo le pot oferi adăpost.”

Aurelius se uita pe hartă. Dacă sappa ar fi călătorit peste junglă cineva stând pe dealuri ar fi văzut-o cu uşurință şi fără ajutorul ochianului. Iar dacă aveau lănci-flamă....

Situația se complica. Cercetarea locației era prioritară şi-i dădea posibilitatea de-a lua ce decizii erau necesare pentru a executa misiunea.

„Xartah, ce zici dacă te ajutăm să scapi de bandiții tăi?”

Fostul războinic îi aruncă o privire bănuitoare:

„Aurelius, ți-am spus că n-am oamenii necesari să atac bandiții. Doi, maxim trei, se vor alătura acestei aventuri nebuneşti. Bandiții au cumpărat oameni în locus care îi vor informa şi ne vom trezi într-o ambuscadă de toată frumusețea. Şi de ce-ai face asta?”

„Nu va fi nevoie de vânătorii tăi. Doar de tine.” zise calm aristalul.

„Sunt bătrân. N-am chef de fapte eroice nebuneşti. Să le facă tinerii. Şi nu-mi place interesul tău în toată situația.”

Aurelius lovi cu palma în masă, mânuşa înzăuată lăsând urme în ea:

„Am ordine de la rege personal. Şi intenționez să le duc la îndeplinire. Aşa că te chem la arme din ordinul lui. Către oştenii săi aleşi.”

„Mi-ai face asta? M-ai chema înapoi la luptă. De-abia am supraviețuit ultimului război.” clătină capul Xartah.

„Regele ne-a trimis prietene. N-am să-ți dau ordine, am să te rog să ne ajuți.”

Xartah ridică mâiniile în aer:

„O să te ajut. Dar ai face bine să ai un motiv bine întemeiat Aurelius. Sau pielea ta îmi va împodobi intrarea. Oricât de tăbăcită este.”

Râzând, Aurelius înlătură tensiunea creeată bătându-l pe spate.

„Stai liniştit. Chiar dacă au numărul de partea lor noi avem experiența şi armamentul.”

„Vorbind de armament. Kraatul mi-a fost distrus în timpul vânării unui leu. Mi-a rămas doar lancea-flamă.”

„Sunt sigur că vom putea să-ți oferim un kraat şi-un incinerator.” interveni Atinsul.

„Vezi - zise Aurelius - acum să ne ocupăm de detalii. Să vedem cum îi vânăm pe aceşti bandiți.”

Xartah le spuse că ar fi fost mai bine dacă venea el mai târziu la han, deja intraseră de ceva timp în atelierul său şi nu vroia să dea de bănuit, de altfel era sigur că în curând îi vor urma gură cască. Şi informatorii bandiților nu vor fi departe.

Cei doi plecară la han.

Aurelius schița deja un plan de luptă în cap. Dacă foloseau sappa şi se ridicau la înălțimea maximă ar fi fost greu de detectat. La sud se găseau o serie de dealuri măricele. Navigând pe după ele ar fi putut ateriza fără să fie văzuți. Xartah urma să plece către cel mai apropiat polis, chipurile să ducă depeşă cu situația locusului. În mod sigur bandiții, informați de amicii lor din locus urmau să-l pândească de-a lungul drumului.

Sarin şi Aurelius urmau să înconjoare pe jos şi să prindă pe nepregătite bandiții înainte ca aceştia să-l prindă pe Xartah. Războinicului retras nu-i plăcea partea unde era singur în junglă. Dar din nefericire îşi dădea seama că era singura cale de-ai scoate la iveală pe bandiți fără să alerteze întreaga regiune. Ceea ce Aurelius nu dorea, nu şi-ar fi putut continua misiunea în secret.

Aşa că a doua zi după amiază sappa se ridică uşor în aer şi dispăru repede deasupra dealurilor. Sarin observa cu atenție terenul dar se menținea la înălțime. În curând luă o curbă uşoară şi se apropie de drumul pe care-l trasase Xartah. Găsi şi ceea ce războinicul le sugerase să folosească drept ascunzătoare.

Dealuri stâncoase ieşind din mlaştină.

Acolo coborâ sappa, într-o adâncitură mică unde de abia încăpea.

Imediat ce ateriză întinseră plasele de camunflaj. Atinsul îşi folosi darul pentru a verifica împrejurimile. Putea să identifice oameni în haosul celorlalte forme de viață. De fapt oamenii erau cel mai uşor de identificat. Nedescoperind semne mentale de oameni îşi dădu seama că nu fuseseră urmăriți.

Acum era timpul să pună a doua parte a planului în mişcare. Şi să se ducă să-l găsească pe Xartah. Care ar fi trebuit să-şi fi încheiat pregătirile de plecare şi discutat drumul său cu destui locuitori încât să ajungă vorba la informatorii bandiților. Urma să plece după amiază astfel încât să-şi facă tabăra în Adăpostul Ferron, un hambar abandonat construit de vânători de-a lungul rutei către Dwala.

II

Războinicul călărea calul său preferat, de pe vremea războiului, care îmbătrânise, dar era încă puternic. Şi, spre deosebire de alți cai, ştia cum să se comporte în luptă. Doi desagi mărişori se odihneau pe părțile calului. Ceea ce nu ştia restul lumii era că avea armura în unul dintre ele. Armura suplă de asabar, care-i salvase viața de multe ori în război. Şi pe care o îmbrăcase după ce ieşi din raza vizuală a locusului şi văzu că nu era urmărit de nimeni.

Kraatul se odihnea ascuns sub armură. Ostentativ, la vedere, purta arcul lung şi două săbii scurte. Lancea-foc era prinsă într-o pătură, învelită cu grijă. Învățase să o folosească în timp ce călărea dar nu credea că va fi nevoie s-o folosească din galop. Cunoştea drumul şi se ținea deoparte de locuri unde ar fi putut fi doborât de la distanță de vre-un țintaş iscusit.

Călărea nervos, privind mereu jungla după vre-un semn de ambuscadă, întrebându-se de ce-l lăsase pe Aurelius să-l bage în asemenea bucluc. Dar în adâncul inimii sale ştia.

Regele. Pentru el făcea asta, îi salvase viața lui şi familiei sale în timpul războiului. Îi oferise protecție şi o viață nouă după război. Unde dorise el. Şi mai important, îi fusese prieten în timpul războiului.

El nu participase la Ultima Bătalie, din cauza unei răni urâte care aproape îl costase viața, dar luptase în Valea Pierderii. Şi văzuse distrugere, sânge, cât să-i ajungă pentru o viață întreagă. Zeci de mii de oşteni măcelăriți cu armele zeilor mai ales cu arma regelui şi cu sipetele zeieşti.

Îşi reveni din amintiri când un iepure sări de-a lungul drumului. Se blestemă că-i scăzuse atenția şi împinse uşor calul în afara drumului. Scurtă drumul prin pădure, peste deal, pe drumuri cunoscute doar de el şi văzu Adăpostul Ferron. Ajunsese mai repede decât probabil îşi imaginaseră bandiții. Dacă încercau să-i întindă o ambuscadă atunci aici ar fi fost locul potrivit.

Opri brusc calul la marginea junglei. Descălecă, îl legă de-un copac, şi se furişă până la adăpost folosindu-se de nişte mărăcini înalți ca să-şi mascheze mişcările.

Hambarul era gol. În timpurile bune vânătorii se învățaseră să lase diferite provizii în adăpost, provizii folositoare altor trecători: lemne, oale, câteodată ierburi medicinale. Acum până şi patul fusese rupt. Cu resemnare se întoarse, îşi luă calul şi-l duse în hambar priponindu-l într-o despărțitură. Uşa principală, ce putea fi blocată c-un drug din interior, fusese ruptă, probabil de bandiți ca să poată prăda mai uşor călătorii.

Xartah ştiuse de starea adăpostului aşa că se urcă în podul hambarului unde erau câteva grinzi solide, unde îşi întinse aşternutul. Puse două grinzi la uşă şi-o capcană care lăsa o lamă să taie la nivelul genunchiilor. Instală alte două

capcane şi mai puternice ambele fiind bombe date de Aurelius care împrăştiau căldură enormă într-un spaţiu restrâns. Odată instalate aşeză armele lângă el şi aşteptă.

Dispunea de kraat, lancea-flamă şi arc. Putea doborî patru, cinci, atacatori cu uşurinţă. Spera însă ca bandiţii să nu-l atace noaptea. Nu existau decât trei transmiţătoare în locus şi interferenţa le făcea de nefolosit. Nici măcar pe distanţe scurte nu funcţionau. Aşa că oricine îi informa pe bandiţi trebuia să-i contacteze personal sau cu vre-un ferron călător.

În acelaşi timp spera că Aurelius şi Atinsul, nu se gândea la atins ca având un nume, Sarin. Întradevăr, un învăţat îi spusese despre atinşi şi blestemul ce plana asupra lor, împingându-i la nebunie. Dar războinicul nu-şi putea lua gândul de la acei Atinşi cu care se luptaseră la sfârşitul războiului şi puterile devastatoare pe care le folosiseră, îşi duceau la îndeplinire partea lor din plan. Dacă se ţinuseră pe drumurile însemnate de el ar fi trebuit să fie în apropiere.

Dacă nu, asta era, urma să fie o noapte lungă.

Îşi aşeză capul pe lemnul tare mestecând iarba necesară să-l ţină treaz. Purta pe ochi un vizor creat de el cu părţi dintr-un vizor stricat, cumpărat de la un mercator ambulant.

La un moment dat văzu o umbră umană alunecând pe fundalul vegetaţiei. Alta o urmă. Dintr-o dată deveni atent. Mişcându-se uşor se uita prin crăpături create în peretele hambarului tot de el. Văzu o altă umbră mişcându-se.

Felinarul îl lăsase jos şi arunca lumină, o slabă lumină dar era sigur că se vedea dinafara hambarului. Deci bandiţii ajunseră la el, vizorul funcţiona prost dar se vedea conturul clar umanoid. Şi nimeni nu era noaptea prin locurile alea. Nu putea fi decât un bandit.

Cel puţin trei îl găsiseră. Poate mai mulţi.

Ridică uşor lancea, bandiţii înaintau cu fereală ca să nu-şi alerteze prada. Probabil alţii veneau din diferite direcţii gata să atace.

N-avea cum să-i vadă pe toţi dar nici nu putea să aştepte atacul, armele aveau nevoie de timp să se reâncarce şi putea să scoată câţiva din joc înainte să se apropie prea mult.

Ţinti cu grijă şi trase.

Străfulgerarea îl orbii prin vizor, dar banditul o primi direct în piept. Ştiind că bandiţii n-aveau cum să nu observe lumina se mişcă iute la celălalt capăt al podului uitându-se prin crăpătura făcută acolo.

Avusese dreptate, se auzeau strigăte afară şi văzu două figuri fugind repede spre hambar. Lancea încă se reâncărca, dar avea kraatul. Ţintii şi trase. Prin noapte se văzu ca un punct de lumină lăsând o uşoară urmă în spate.

Banditul scoase un urlet de durere dar nu muri, proiectilul doar îi arsese umărul. Lăsă jos vizorul şi ridică lancea. Un bandit intrase în hambar cu spadă şi scut în mână. Căutând prada.

În loc de asta îşi găsi moartea când partea de sus a corpului îi fu arsă în întregime de explozia capcanei-bombă. Xartah se mişcă iute, schimbându-şi locul. Alţi doi bandiţi intrară în hambar, unul purtând arbaletă în timp ce al doilea căra o secure impresionantă.

Uitându-se peste marginea tăbliei de lemn războinicul fu cât pe ce să fie ucis de lancea foc a altui bandit care se strecurase prin cealaltă parte a hambarului pe fereastră. Trăsese la nimereală, nu-l vedea pe Xartah. Dar deveniseră precauți, mai ales că cel cu securea se trezi cu picioarele retezate chiar deasupra genunchilor de capcană.

Arcaşul se ascunse într-un loc pentru cai, cel cu lancea-flamă în spațiul oamenilor în timp ce banditul cu umărul ars intră şi el cu suliță lungă pregătită. Xartah nu se mişcă doar îndreptă cu extremă grijă lancea potrivind-o astfel încât să poată trage în cel cu arcul.

Flama trecu prin scânduri şi-l găuri pe banditul arcaş.

Imediat, lăsând lancea-flamă se rostogoli în altă direcție. Cu kraatul în mână, locul unde fusese fu distrus de-o rază-flamă ce găuri podul.

În viteză coborâ pe scară dorind să profite de timpul ce-i lua armei banditului să se reâncarce.

O explozie marcă o altă capcană fiind călcată. Xartah se găsi față în față cu cel pe care-l rănise înarmat cu sulița. Kraatul se descărcă direct în pieptul banditului. Trăgând sabia scurtă îl căută pe cel cu lancea.

Îl găsi. El declanaşase capcana, şi-avea arsuri puternice pe întregul corp. Încă trăia şi încercă să folosească lancea. Nu-i dădu timp, sări pe el şi împlântă lama în piept cât de adânc putu. Armura ce-o purta banditul, de piele tăbăcită, nici măcar nu încetini lama. Trăgând lama afară apucă cu forță lancea din mâna soldatului.

Şi se ghemui lângă fereastră, oferind o țintă cât mai mică pentru alți posibili adversari.

Auzind zgomote de paşi grăbiți se pregăti de luptă.

Dar din umbre apărură precauți Aurelius şi Atinsul. Văzându-i Xartah se ridică în picioare şi le făcu semn întrebător dacă totul este în ordine afară. Sarin purtând vizorul îi răspunse tot prin semene că nu sunt pericole. Aurelius observă totul cu ochiul profesionistului.

“Ați întârziat.” spuse Xartah, încă liniştindu-se după exilarația bătăliei.

“Ne pare rău, am fost nevoiți să evităm fauna locală, care ne-a urmărit ceva timp. Dar venind încoace am observat un călăreț gonind pe dealuri.”

“De-aia sunt aşa puțini. Erau bandiți după pradă, încă n-au primit cuvânt de la informatori de mine, au crezut că pot prinde un călător singur pe drum.”

“În schimb au pierdut cinci războinici - Aurelius zâmbi - Nu ți-ai pierdut îndemânarea camarade.”

“Am avut surpriza de partea mea. Şi am fost norcos. Cred că nu vreau să-mi testez norcul iarăşi. Aşa că ar fi bine să ai un plan bun Aurelius.”

“Ți-am spus, îmi pare rău că am întârziat. Dar acum suntem pregătiți să-i atacăm. Şi să-i stârpim. Şi le-ai împuținat arsenalul, îmbunătățindu-l pe-al nostru. O lance-flamă nu este de ignorat.”

Războinicul asabar se lăsă pe o grămadă de piei uscate:

“Tot nu ştim unde le este tabăra.”

“Dar ştim direcția generală şi-l avem pe Sarin cu noi. Poate detecta omenii de la distanță. Aşa că dacă pornim acum, îi vom prinde de dimineață sau cel mult după masă nepregătiți.”

“Asta după ce ne odihnim, vrei să spui. Eu nu m-am plimbat ca voi. Am nevoie de odihnă. Şi trebuie să-i punem undeva pe aceştia. Măcar să-i băgăm sub paie.”

Aurelius îl ascultase în timp ce căuta prin hainele bandiților după orice lucru care le-ar fi putut fi de folos. O hartă, ceva, orice. Dar găsi doar mărunțişuri: monezi, bucăți de mâncare, talismane. Îi luă şi puse cadavrele grămadă punând paie peste ei.

Atinsul urcase în pod “citind” împrejurimile cu puterea sa psihică.

Dormiră puțin şi înainte de răsăritul soarelui se puseră pe drum.

Xartah cunoştea drumurile, aşa că-i conducea, în timp ce Sarin îl urma cu Aurelius închizând coloana. Fiind ultimul, Aurelius ducea două lănci. Era şi singurul care putea să le folosească pe ambele, lancea sa fiind una mai complicată care trăgea energie mai puternică decât cele obişnuite.

În timpul marşului Atinsul avea probleme cu concentrarea, datorită dificultăților terenului şi efortului fizic. Dar antrenamentul ținea şi simțea mințiile celor doi camarazi. O luară pe urmele banditului, pe care Xartah le putea cu uşurință descifra.

Trecură peste teren mlăştinos şi dealuri mici, împădurite cu copaci ciudați şi buruieni cu frunze late asemenea nuferilor dar care creşteau pe pământ. Sarin îi opri şi le studie pentru scurt timp, înainte de-a continua drumul. Ar fi dorit să aibă un “ochi” cu ei dar maşinăria era cât un dulap şi nu existau cele portabile, maşiniştii se chinuiseră destul să le micşoreze dar nu reuşiseră.

La un moment dat Sarin simți prezența altor oameni. Slabă, la distanță, dar era acolo. Venind de la mai mulți oameni. Le ceru camarazilor săi să se oprească, avea nevoie de meditare ca să stabilească direcția în care se aflau oamenii. Îi luă câteva momente ca să se orienteze şi să i-a urma concentrării de oameni. O găsi pe coama unui deal din apropiere.

Se ținură la adăpostul tufişurilor şi copacilor apropiindu-se dinspre partea împădurită.

Aurelius îşi pusese vizorul şi scană culmea unde se vedeau semne de habitație. Folosi magnificarea şi văzu parapeți de lemn. Cineva construise o tabără fortificată. Văzu un bandit plimbându-se pe lângă întăritură. Îi era frică că bandiții s-ar putea să aibă la rândul lor vizoare. Folosind imaginea termică le-ar fi fost uşor să-i vadă pe cei trei aventurieri.

“Sarin? făcu el întrebător. Poți să-mi spui dacă au santinele?”

“Nu. Nu de la distanța asta. Va trebui să ne apropiem de ei.”

Xartah cercetase zona. Găsise o pantă uşoară pe unde puteau urca până lângă tabără. Se întoarse şi le făcu semn celor doi să-l urmeze. Urcară în tăcere. Toți trei erau antrenați să se mişte fără sunet în vegetație deasă.

Deodată Atinsul se opri punând mâna pe umărul lui Aurelius, care-l prinse la rîndul său de braț pe Xartah.

“Ce este?” îl întrebă cu voce joasă pe Atins.

Atinsul îi făcu semn să tacă şi se concentră. Simțise ceva. După un scurt timp îi şopti la ureche lui Aurelius.

"Au un om de gardă ascuns într-un adăpost camunflat la vre-o sută de picioare în sus pe creastă. Încă nu ne-a văzut."

"De unde ştii?"

"E relaxat. Dacă ne-ar fi văzut ar fi fost agitat."

Aurelius îi spuse lui Xartah despre gardă. Îl întrebă dacă putea s-o omoare neobservat. Războinicul ales clătină capul. Terenul se afla pe câmp deschis şi cineva aflat într-un adăpost i-ar fi putut vedea. Chiar şi pe cineva cu talentele de ascundere a lui Xartah.

"Atinsul nu ne poate ajuta?"

"Puterile sale sunt limitate. Poate influența mințiile, dar trebuie să fie mai aproape şi să poată vedea persoana. Va trebui să folosim ceva mai lumesc." zise Aurelius.

Scotocind în ranița sa scoase un fel de cilindru ciudat.

"Poate asta îl va scoate din luptă. Artizanii îl vor testa pentru mulți ani de acum încolo dar eu am luat un prototip. Sarin, poți să-l localizezi un pic mai exact."

"Ha! De-abia pot să-l simt. Dar ştiu că este acolo în groapa lui, acoperită cu frunze."

Aurelius îşi puse vizorul şi privi panta. Văzu umbra termică abia răsărind în spatele pământului. Groapa îl ascundea parțial de proprietățile vizorului. Dar odată ce-l văzu ştia ce avea de făcut. Cu toată forța aruncă cilindrul cât mai aproape de ascunziş. Odată ce atinse pământul un gaz invizibil fu eliberat de la ambele capete. Gazul se răspândi repede, mirosul său uşor ascuțit nu-l alertă pe paznic.

În scurt timp paznicul îşi pierdu cunoştința.

Atinsul îi confirmă faptul lui Aurelius care după un timp îi făcu semn lui Xartah să verifice. Gazul se dispersa rapid dar toți trei purtau respiratoare când se ascunseră în adăpostul paznicului. Cu sânge rece aristalul tăie gâtul banditului. Xartah nu comentă, în linia lor de lucru moralitatea era un lux pe care nu şi-l permiteau.

Tabăra bandiților era de formă neregulată cu palisade de lemn în partea lină a dealului ce urca dinspre smârcuri. Bordeie şi skene erau împrăştiate la nimerială, doar o structură mai mare din cărămidă dominând tabăra. Vizorul îi arătă cel puțin zece ființe în tabără dar nu vedea în interiorul clădirilor de pământ sau cărămidă.

"Sunt mai mulți decât ai crezut!" Aurelius încerca să desluşească umbrele termice.

"Informațiile au fost de la vânători care au văzut-o din depărtare." răspunse Xartah.

Atinsul clătină capul.

"Mai sunt câțiva în clădiri. Dar presupun că planul rămâne acelaşi."

"Sunt de accord - mormăi aristalul - Eu şi Xartah vom intra înăuntru, va fi misiunea ta să ne acoperi."

“Îți reamintesc că n-am decât o lance şi nu sunt un țintaş de elită.”

“Va fi uşor, vor fi derutați complet. Şi-ți las şi lancea mea.”

Aurelius îşi dădu jos pelerina lăsând să se vadă armura lamelară de desubt. Două kraaturi erau prinse la brâu. O sabie lungă, cu mâner frumos lucrat în fildeş zăcea în teaca ei. Armura era din zale uşoare cu piele fină sub ele dar în acelaşi timp destul de rezistentă încât să-l apere de săgeți sau arme prost ascuțite. Un pumnal ciudat cu lamă curbă uşor zimțată era prins de piept. Ambele brațe erau protejate de apărători dar c-o singură mişcare şi lame ieşiră din ele ca dintr-un evantai, transformându-se în jumătăți de scut.

“Eşti gata, tovarăşe?” îl întrebă pe Xartah.

Acesta îşi lăsase jos ranița şi restul bagajelor, verifică lancea de foc şi încuviință.

“Bine. Eu iau fața, tu iei spatele taberei. Sarin acoperă-ne. Obiectivul prioritar este neutralizarea tuturor bandiților. Prin orice metode. Semnalul îl voi da eu. Până atunci rămâneți ascunşi.”

Fiecare îşi ocupă poziția. Bandiții îşi continuau viața de zi cu zi. Erau puternici, stăpâneau ținutul. N-aveau duşmani, şi erau ocupați cu pregătirile pentru următorul raid. Urmau să-şi extindă raza de acțiune prădând un locus mai mare. După cum le spusese informatorul lor acolo puteau să găsescă şi vase cereşti. Ceea ce-l interesa cel mai mult pe şeful bandei. Aşa că pregătea raidul cu minuțiozitate deoarece locusul avea o mică garnizoană.

Atacul începu fără veste, cu banditul din vârful turnului spintecat de-o rază arzândă. Sunetul şfichiuitor al armei se auzi clar.

O dată ce văzu lumina, Sarin, care-şi alesese deja ținta, trase. Raza stăbătu spatele banditului ce se ocupa de mese. Luă cealaltă lance şi ținti alt bandit care privea înmărmurit la cel mort. Aşezând lancea pe-un trepied pentru stabilitate, trase, ucigându-l pe idiotul ce era încă înmărmurit.

Xartah se ridicase, îl văzuse pe unul intrând în hazna. Când acesta ieşi curios de zgomotele de afară primi întreaga putere a flamei în burtă murind pe loc.

Aurelius se mişcase cel mai repede. Abandonase lancea imediat ce trăsese, sărise peste lăzi şi provizii, descărcând kraatul într-un bandit uluit ce ascuțea o lamă. Se rostogoli prin deschizătura unui bordei. Nu era nimeni înăuntru aşa că aruncă o privire afară. Şi dădu peste alt bandit ce imediat ridică sabia să-l atace. Mare greşală. Ar fi trebuit să se arunce direct în aristal. Ridicând sabia îi dădu timp acestuia să folosească kraatul. Banditul muri c-o gaură în piept.

Restul bandiților se dezmeticiseră şi o săgeată vîjâii pe lângă capul lui Aurelius, care se trase imediat înapoi în bordei.

Xartah rănise un altul cu lancea şi se luase la luptă corp la corp cu doi. Unul căzu cu sabia scurtă înfiptă în piept în timp ce el continua să se lupte cu ultimul, folosindu-se de pumnal şi scutul mic, rotund, pe care-l purtase prins de spate.

Sarin elimină un bandit ce apăruse pe acoperiş. Dar folosise ambele lănci ca s-o facă, şi acum proiectilul energetic tras de şeful bandei muşcă pământul

lângă el. Era bine ascuns, aşa că ținu capul jos, aşteptând ca propriile lănci să se reâncarce.

Între timp Aurelius identificase oponenții săi. Unul avea o lance şi stătea pitit după peretele altui bordei, celălalt trăgea săgeți în direcția lui. Cu precizie descărcă kraatul pulverizând umărul arcaşului. După aceea țâşni ca din arc, străfulgerarea lăncii trecu pe lângă el, schimbă direcția rostogolindu-se în direcția trăgătorului. Bazându-se pe faptul că acesta nu ştia că are două kraaturi. Avu dreptate, banditul îl întâmpină cu sabia în mână gata de duel. În schimb primi un fulger.

Continuând să se mişte rapid, aristalul se adăposti lângă peretele bordeiului. Nu se vedeau alți duşmani, dar auzise şuieratul altor lănci. Se mişcă ascunzându-se după o skene şi-l văzu pe un bandit ținând o lance îndreptată spre poziția lui Sarin.

Aşteptă armele să se reâncarce, n-avea rost să atace cu sabia. Când ambele se reâncărcară, trase. Primul proiectil lovi lângă forma ghemuită a omului dar al doilea îl lovi în coastă, armura de zale îl protejă parțial dar scoase un urlet de durere şi căzu pe-o parte. Cu zvâcniri necontrolate reuşi să se ridice şi să se târască, căutând să ajungă la uşa clădirii.

Aurelius îl lăsă, nu-i păsa, ştia prea bine ce răni provocau kraaturile. Fără ajutor medical specializat urma să moară în scurt timp.

Banditul dispăru în clădire. Arcaşul rănit pierduse sânge şi intrase în raza de foc a lui Sarin. Străfulgerarea lăncii-flamă îl ucise instantaneu.

Aristalul rămase ghemuit, prevăzător aşteptând să vadă vre-o mişcare. Kraaturile se reâncărcară şi erau pregătite. Văzu o formă într-una dintre skenele din cealaltă parte a taberei. Se abținu să tragă, s-ar fi putut să fie Xartah. Totuşi trebuia să vadă aşa că sprintă pe după o căruță, bazându-se pe faptul că majoritatea bandiților erau morți şi Sarin îl acoperea cu lăncile sale.

Pe Xartah îl găsi trăgând-şi cu greu suflarea într-un bordei. Abia se stăpâni să nu-l fulgere pe Aurelius cu lancea- flamă când acesta dădu la o parte pânza de la uşă.

“Ce s-a întâmplat?” Aurelius arătă sângele ce îmbiba armura războinicului în partea dreptă a stomacului.

“Planul tău n-a fost perfect. Ăsta - arătă corpul căzut lângă el - aproape mi-a luat viața. Dacă nu se dezechilibra acum eram în lumea lui Hae.”

Cu un ochi pe intrare, Aurelius cercetă repede rana războinicului. Pierdea mult sânge. Trebuia să facă ceva imediat.

“Acoperă-mă - îi zise lui Xartah - Am să văd ce pot face.”

În mod normal rana ar fi trebuit să fie bine curățată şi apoi aplicate remediile necesare opririi sângerării şi regenerării țesuturilor. Însă timpul necesar lipsea, aşa că lăsă să curgă pe rană un lichid gălbui. Xartah îşi reținu cu greu un urlet de durere. După ce lichidul curăță, arzând, rana, aplică două unguente, formând o pastă albă, vâscoasă, care închise rana. Durerea însă era insuportabilă. Ştiind asta, aristalul îi dădu să bea din plosca sa. Lichidul urma să-l pună într-o stare de moleşală, unde durerea era diminuată.

Xartah era oricum scos din luptă. Înainte de-a se moleşi îi spuse lui Aurelius că nu mai erau probleme, îi ucisese pe cei din spatele taberei.

Scoțând fluiericea aristalul imită sunetul păsării de foc de trei ori. Semnalul era pentru Sarin ca să înainteze cu grijă în tabără.

Venise timpul să-l omoare pe cel din clădire.

Având două ferestre mari pe partea din față, casa îi oferea banditului un adăpost sigur de unde putea să tragă în atacatori. Aurelius se mişcă grijuliu. Folosind vizorul cu magnificare văzu banditul căutând ținte cu lancea pregătită. Stătea cu spatele la perete lângă fereastra cea mai îndepărtată de uşă. Cum se afla într-o poziție care nu-i permitea să-l nimerească Aurelius se strecură precaut în spatele căruței, căutând o poziție de unde putea să tragă.

Sarin probabil venea exact pe partea casei unde era uşa şi s-ar fi aflat sub focul banditului. Dar ştia că atinsul nu s-ar fi lăsat prins într-o cursă, puterea sa psihică vedea mai clar acum că muriseră atâția şi semnalele psihice se împuținaseră. În acelaşi timp moartea îl afecta pe atins, mai ales dacă era violentă. Spera doar ca antrenamentul psihic să-l țină alert.

El ajunse în poziție. Putea să vadă o parte a mâinii şi toracelui banditului. Puse un kraat la brâu şi ținti cu celălalt sprijinindu-se cu brațul astfel încât să aibă maximă stabilitate. Proiectilul arzând atinse mâna ce ținea lancea, precum şi lancea. Urletul de durere se auzi ca cel de animal rănit. Banditul dispăru de la fereastră. Ştiind că-l rănise grav Aurelius fugii cu kraatul încărcat în mână. Ajuns la casă puse spatele la perete şi aruncă o privire rapidă înăuntru.

Încă în viață, banditul se trăgea cu spatele la un dulap. Lancea tremura în mâna dreaptă încă întreagă dar o baltă de sânge se lățea în jurul său. Răsucindu-se rapid prin fața ferestrei aristalul trase. Şi se ascunse în partea cealaltă a ferestrei.

Când se uită înăuntru văzu că-şi nimerise ținta. Fatal de această dată. Banditul era mort.

“Sunt toți morți!”

La auzul vocii Aurelius învârti kraatul încărcat către locul de unde venea. Chiar dacă o recunoscuse era prea tensionat. Sarin stătea cu o lance în mână la colțul casei. Transpirat tot, parcă gata să leşine.

“Mişcarea şi folosirea puterilor în acelaşi timp e obositoare. Mai ales pentru o perioadă mai lungă. Dar de un lucru sunt sigur, doar trei forme mai sunt în viață. Bănuiesc că cea de a treia este Xartah.”

“Da, a supraviețuit, dar este grav rănit.”

“Du-mă la el.”

“E în bordeiul acela. Vezi ce poți face. Eu am să văd ce mai găsesc prin casă. Bandiții ăştia poate au ceva de care avem nevoie. Adu-l aici. Eu am să mă asigur că e curat.”

Sarin deja se îndepărta.

Casa se dovedi a fi goală, cu puține lucruri care ar fi avut valoare pentru oşteni. În schimb găsii mătăsuri, prafuri, alimente exotice, haine. Şi băutură. Multă băutură. Arme erau peste tot. Primitive, dar primejdioase.

Găsi camera unde locuia şeful bandiților. Patul şefului bandei se dovedi impresionant. Probabil făcut la comandă, ocupa aproape întreg spațiul. În dulap găsii un transmițător funcționabil şi mai multe pergamente, depeşe către informatori din mai multe locusuri regionale.

Auzind zgomote se tensionă dar se relaxă când îl văzu pe Sarin intrând, sprijinându-l pe Xartah.

“Veniți aici! Am găsit un loc potrivit pentru Xartah.” le strigă el.

Până cei doi ajunseră aristalul găsi o scândură desprinsă în podeaua dulapului. Un compartiment secret. Înăuntru văzu o împletitură, cu o stea în mijloc făcută dintr-un material ciudat cum nu mai văzuse. În mod sigur era în legătură cu ceea ce fuseseră trimişi să investigheze. Cum văzuse artefacte cereşti afectând ciudat oamenii, nu-l atinse. Aşteptându-l pe Sarin care măcar avea idee despre misterele zeilor, atinsul cercetă artefactul dar nu-şi dădu seama ce este iar maşinăria care le indica urgia zeilor arăta că este inofensiv.

Xartah adormise imediat ce-l aşezară în pat.

“Nu poate fi transportat.” îi spuse Sarin “Este mai grav rănit decât ai crezut. Are nevoie de timp de recuperare.”

“Am să mă duc singur după sappa. Voi aşteptați aici. Ai grijă de amicul nostru şi după aceea verifică întreaga tabără. Dacă mai apar bandiți va trebui să le faci față singur, dacă Xartah nu-şi revine.

“Floare la ureche! Am patru lănci şi două kraaturi. Vor trebui să vină c-o centurie ca să mă scoată de aici.”

“Ai grijă de tine. Mă întorc cât pot de repede.”

Sappa era tot acolo unde o lăsaseră, nimeni n-ar fi putut-o găsi sub camunflaj. Şi dacă ar fi găsit-o, puțini ar fi ştiut să dezarmeze capcanele care-l pândeau pe nenorocosul călător. Dădu jos camunflajul, după care se odihni un pic şi manevră cu grijă vasul din vale îndreptându-l spre tabăra bandiților.

Încet vasul ateriză în mijlocul taberei.

Sarin îi ieşi în întâmpinare cu lancea în mână.

“Cum e Xartah?” fu primul lucru pe care-l întrebă Aurelius.

“Şi-a revenit aproape complet. Rana s-a închis şi țesutul se regenerează rapid sub unguente. Va dura ceva până ce pielea va creşte, dar se poate mişca. Cât timp ai fost plecat, am curățat tabăra şi îngropat cadavrele. Am pus scânduri la ferestre fortificând locul. Pot să-ți spun că erau hoți de mâna a doua. Dar am alcătuit o colecție de lucruri de care am putea avea noi nevoie. Restul le ia Xartah şi localnicii.”

“Nu-mi pasă de bunuri. Doar de cele ce ne pot ajuta în misiunea noastră. Ai găsit ceva nou despre artifact?”

“Nimic. E străin, asta este sigur. În afară de asta nu pare a fi nimic. Nu e o maşinărie, dacă la asta te gândeşti. Probabil un obiect decorativ.”

Aurelius coborâ rampa şi se apucă să ancoreze sappa la sol. După care intrară în casă. De pe patul unde stătea întins, Xartah le făcu semn cu mâna.

“Hei, Aurelius! Te-ai întors. Acum că aproape mi-am pierdut viața pentru afurisita ta de misiune. Poate acum îmi vei spune mai multe despre ea.”

“De fapt îți voi arăta. Mâine! Acum trebuie să asigurăm bunurile şi tu să-ți mai revii.”

“Cum vrei să asiguri bunurile? Probabil bandiții rămaşi se vor întoarce la tabără. Dacă plecăm vor lua cu uşurință bunurile.”

“Le îngropăm pe cele cu valoare mai mare şi ce nu putem lua cu noi. Dar fii fără teamă, cu numii găsiți aici puteți să vă faceți singuri drum pietruit până la Dwala. Însă aş prefera să nu le spunem încă nimic locuitorilor. Misiunea are prioritate.”

Xartah luă o cupă de obisian şi turnă vin în ea.

“Cum vrei tu. Eu mă simt bine aici şi cu vinul acesta mă mai întremez.”

Timpul trecu repede. Bunurile fură aruncate într-o groapă chiar lângă casă şi acoperite cu pământ. Cele mai valoroase fură urcate în sappa, dar Aurelius nu dorea să-şi limiteze spațiul. Terminând cu depozitarea bunurilor Aurelius îl lăsă pe Sarin să ia comanda sappei, şi-n curând zburau spre locul indicat pe hartă.

Atinsul instalase nişte maşinării scoase dintr-o ladă metalică şi se uita la cadranele cu ace ce indicau lucruri ştiute numai de către maşinişti. Preoții îl avertizaseră pe Sarin de posibilitatea existenței acelei puteri nevăzute, folosite de zei şi care omora în mod oribil. Acea putere rămânea necunoscută preoților şi maşiniştilor. Cu toate că ştiau cum să copieze modul de producere, o înțelegeau prea puțin.

Acul de pe cadranul indicând nivelul puterii zeieşti se mişcă. Zburau deasupra junglei dese şi era imposibil de văzut ce acoperea în îmbrățişarea-i de mamă. Consultă altă maşinărie şi confirmă cursul. Dealul din fața sa părea a fi fost punctul de referință pentru hartă. Se vedea de la distanță, iar semnalul era undeva în apropiere. Din nefericire jungla nu părea să se rărească. Simți un sentiment de dezamăgire. Sperase să găsească un polis asemănător Atrodavei. Dar nu trebuia să uite că s-ar putea să fie în subteran. Când regele găsise Focul Zeilor îl găsise în subteran.

Acul maşinăriei se deplasă şi începu să se mişte tot mai repede. Sarin încetini sappa, corectând cursul, după cum se mişca acul în cadran. La un moment dat acul parcă înebunise.

“Hei! - strigă la Aurelius - Cred că ne aflăm în zona potrivită. Dar va trebui să aterizăm.”

Ridicându-se de pe pătura lui, războinicul privi jungla, apoi se uită la maşinărie:

“Găseşte un loc de aterizare. Cât de aproape poți.”

Xartah încă dormea, îşi revenea de pe urma rănii. Cadranul maşinii se aprinse indicând o sursă de semnal sigură. Cum maşinăria era de construcție dacică, avea unele probleme privind semnalele, tiparul energetic urmărit. Dar erau atât de aproape de țintă încât până şi aparatul nesofisticat vedea semnalul clar. Încercând să vadă cu vizorul nu reuşi să distingă nimic neobişnuit.

Vizorul avea capacitatea de-a indentifica sursele de căldură şi jungla plină de ființe vii generatoare de căldură îi oferea prea multe indicii, dar nici urmă de sursa semnalului. Cel mai probabil era vorba de-o sursă blindată în vre-un fel de aparatele de cercetare obişnuită.

Sarin, atent la teren, găsii un deal destul de plat încât să poată aşeza sappa la sol. Îşi luară echipamentele portabile cu ei şi porniră în direcția sursei semnalului. Xartah se mişca mai încet dar venea cu ei. Urmărind semnalul îşi tăiară calea direct prin desiş. Jungla părea să-i respingă, liane barându-le drumul la fiecare pas, solul mlăştinos şi nesigur încurcându-i la fel de mult. Însă aruncătorul de flăcări ardea vegetația unde nu se puteau strecura.

Mâna lui Aurelius se ridică, făcându-le semn să se oprească. Pe jumătate îngropată în mlaştină se vedea o formă metalică. Folosind aparatele Sorin declară că nivelele energiei cereşti erau sub nivelul care i-ar fi putut afecta pe oameni. Cercetând pe dinafară forma şi folosind vizorul îşi dădură seama cam cum arăta. Un fel de bulb gigant, o carapace blindată protejându-l.

Sarin găsi uşa, primise antrenament pe Focul Zeilor şi se pregătea s-o deschidă. Aurelius îi ceruse să “citească” nava psihic dar nu găsise nimic. Aşa că încercau să deschidă uşa. Semnele de pe ea erau străine, complet diferite de cele din casele zeilor sau cele prezente în Atrodava. Până la urmă se dovedi uşor, doar traseră de-o manetă ciudată şi uşile se desfăcură.

Mirosul ce scăpă dinăuntru făcea mlaştina şi mirosurile ei să pară parfumuri fine. Xartah se trase înapoi, Aurelius şi Atinsul scoaseră respiratoarele. Sarin intră înăuntru luminându-şi calea cu felinarul.

Interiorul era străin, cu planuri fixe şi muchii tăioase. În lumina aruncată de felinar se vedeau mai multe tuburi prinse în jurul unui stâlp central şi o mulțime de maşinării şi aparate de-a lungul pereților. Lumini mute se aprinseră când se apropiară de stâlpul central.

Erau lumini de avarie dar Sarin nu ştia acest lucru.

Sistemele stătuseră adormite timp de sute de ani după ce podul de salvare se prăbuşise. Printr-un mare noroc generatorul rămăsese întreg după prăbuşire. Şi păstrase, conform priorităților primite de la computerul navei, tuburile de stază. Continuase să emită semnalul de urgență. Între timp fusese nevoit să închidă energia la două tuburi de stază ocupate dar păstrase alte două. Odată ce senzorii descoperiră un nou venit în interior, sistemul iniție trezirea ocupanților.

Sarin reacționă instinctiv la deschiderea tubului şi aprinderea luminilor dinăuntru. Kraatul eliberă flama în tub. Explozia circuitelor distruse sistemul de readucere la viață a tubului. Aurelius îi prinse mâna dar un moment prea târziu.

Celălalt cilindru se deschise şi pentru prima dată cei doi daci rămaseră înmărmuriți.

Înăuntru se afla o ființă asemănătoare cu un demon: înaltă, picioare terminându-se îndoit în diecția greşită şi un corn în mijlocul capului chel acoperit de piele asemănătoare cu cea a reptilelor. Brațele păreau scheletice şi se terminau în trei degete lungi. Hainele ciudate păreau să fie lucrate dintr-o pânză necunoscută cu sclipiri metalice. Sarin se concentră, simțea ceva ciudat în mintea creaturii.

Aurelius rămăsese paralizat. Auzise poveşti despre secrete ținute ascuns în temple, rămăşițe lăsate de către zei. Dar dacă această ființă era un zeu?

Atinsul vru să scoată un strigăt, prinsese ceva în mintea ființei dar mâna scheletică se mişcă şi ambii fură loviți de-o paralizie intensă. Devenise imposibilă orice mişcare.

Cu greutate creatura păşi afară din cilindru. Fu nevoită să se sprijine de console. Atinse două butoane pe-o consolă şi un cadran trezit cu câteva momente înainte la viață derulă o serie de simboluri.

“Hei, prieteni ! Ce se petrece?” Xartah băgă capul înăuntru vasului ciudat.

Poate dacă nu ar fi fost rănit s-ar fi mişcat mai repede, şi-ar fi putut evita puterea ființei ciudate stând lângă corpurile tovarăşilor săi. Dar aşa fu lovit de paralizie şi căzu imediat ce ființa mişcă mâna în direcția lui.

Creatura studie ecranul, atingând alte comenzi. Dintr-un perete ieşi un container conținând o serie de infuzoare. Luă unul conținând o substanță aurie şi altul o substanță roşie. Aplică vârful infuzorului pe gâtul său, substanța aurie intrând în corp. După care, mişcându-se cu greutate, aplică celălalt infuzor pe gâtul lui Sarin. Atinsul se mişcă reflex când substanța roşie intră în el.

În următoarele minute ființa deschise compartimente şi luă diferite aparate. După ce consultă o maşinărie, trecând-o peste capul Atinsului, ființa îi puse mâna pe piept. Şi trei tuburi țâşniră de la încheieturile degetelor intrând prin pielea dacului.

Într-o bătaie de inimă se întăriră, vârfurile lor intrând în sistemul sanguin. Imediat o substanță vâscoasă începu să treacă din creatură în Sarin.

Corpul Atinsului începu să zvâcnească. Pe măsură ce substanța părăsea trupul ființa începu să simtă venirea morții. Ultimele picături se transferară în Atins. Şi ființa rămasă în urmă muri. Corpul îi fusese afectat de stază, parazitul din ea menținând-o în viață, dar acum că entitatea o părăsea pentru o nouă gazdă, murea.

Transferul terminat, Sarin se mişcă. Necontrolat la început, apoi tot mai hotărât cât timp entitatea prelua controlul. Nefiind obişnuită cu fizicul dacilor îi lua timp să învețe limitele noului corp.

Cât timp îi lua entității să preia corpul atinsului ceilalți doi daci începură să se mişte.

Aurelius fusese conştient şi văzuse cum ființa îl atinsese pe Sarin. Cu un efort suprem reuşi să-şi mişte mâna. Încet, încerca să prindă kraatul.

Când atinsul se mişcă hotărât, luând aparatele puse de ființă într-un fel de taşcă, Aurelius îşi dădu seama că este ceva în neregulă cu el. Degetele prinseseră kraatul şi-l scoaseră din teacă, când Sarin se întoarse spre cei doi daci cu-n obiect ciudat în mână care sclipea în capătul îndreptat spre ei parcă încărcat cu energie.

“Interesantă rasă.” murmură ca pentru el Atinsul. “Cam neevoluați, dar vor fi nişte gazde bune.”

Fără să ţintească, Aurelius trase în direcția atinsului arzându-i piciorul şi făcându-l să-şi piardă echilibrul.

Pulsul alb orbitor ce țâşni din arma ciudată trecu peste Aurelius lăsând o urmă fierbinte în urmă şi explodă undeva în blocurile de instrumente ale podului de salvare. Urletul atinsului fu atât de neomenesc încât îngheță sângele în vinele

aristalului. Dar cealaltă mână a sa se mişca acum mai repede, apucând al doilea kraat. Ceea ce el nu ştia, arma străinului nu avea nevoie să se reâncarce. Era gata să tragă. Şi ființa țintea războinicul, hotărâtă să-l omoare odată pentru totdeauna.

Raza lăncii-flamă incendie interiorul podului de salvare radiind o căldură enormă, îmbăiindu-l în fierbințeală pe Aurelius. Ceea ce-i făcu raza Atinsului fu mult mai rău. Armura uşoară nu absorbi puterea armei şi o parte a pieptului fu complet arsă.

Atinsul căzu, nici măcar puterea parazitului nu-l putea ține în picioare după o asemenea lovitură.

Dar nu era încă mort, căută cu privirea noul duşman, şi-l văzu pe Xartah cu lancea-flamă îndreptată către el, căzut lângă uşă.

Ridică arma.

Kraatul lui Aurelius se declanşă. Flama cuprinzând pieptul Atinsului. Sângele țâşni în toate părțile şi mâna ce ținea arma deveni moale.

Pentru prima oară aristalul auzi sunetul scos de podul de salvare şi văzu luminile roşii. Atinsul era mort. La distanța dintre ei efectul kraatului era devastator. Se uită la Xartah, reuşii să se ridice în picioare şi se îndreptă spre el, când auzii ceva.

Instinctele sale funcționau acum la maxim, aşa că, cu kraatul reâncărcat pregătit se întoarse. Atinsul se ridica de pe podeaua metalică cu brațul înarmat mişcându-se din nou. Raza kraatului rupse umărul lui Sarin Tăind mâna înarmată şi arzându-i fața.

Fiind sigur că e mort îngenunche lângă asabar care se mişca cu greutate:

“Ce se întâmplă?” întrebă Xartah, horcăiind.

“Ceva a intrat în Sarin, şi îl posedează.” răspunse la fel de greu Aurelius.

“Ai grijă! Se întâmplă ceva.” îl avertiză asabarul

Ceva se întâmpla. Tuburi vâscoase ieşeau din atins transformându-se în tentacule, îndreptându-se rapid spre cei doi.

Aurelius reacționă rapid, altă rază de foc arse tentacolele.

“Cum poți să distrugi unul dintre aceştia?” strigă el.

Xartah nu răspunse dar trase flama lovindu-l în plin pe Atins, arzând tentacolele de la sursă. Jumătate din capul Atinsului era carbonizat, distrugând creatura ce-i invadase creierul. Cel puțin o parte din ea. Dacă ar fi avut timp la dispoziție s-ar fi putut regenera.

Timpul era însă pe terminate. Sistemul de autodistrugere a podului de salvare se activase după ce sistemele fuseseră lovite şi-n curând aveau să fie toți distruşi.

Rămăşițele creaturii urlară în disperare când văzu două figuri fugind cât mai departe de navetă. Încercă să mişte corpul dar nu avea masa necesară pentru a putea folosi corpul în starea în care se afla. Dacă ar fi luat emițătorul de la gazda anterioară. Dacă.......

Capsula de salvare explodă.

Forța exploziei îi aruncă în solul noroios pe cei doi daci. Într-un târziu Aurelius fu împins pe spate de Xartah. Aristalul fusese ars, lovit de forța exploziei, dar încă trăia.

"Aurelius?"

"Sunt încă în viață, prietene, dar mă tem că nu pentru multă vreme."

"Sunt medicinale în sappa?"

"Da, dar nu asta este urgent. În sappă este o cutie. Apasă codul 1-8-7. Va activa un emițător puternic de prioritate maximă. În câteva ore întăririle vor fi aici. Dacă eu nu voi mai fi în viață, în haină am sigiliul regal. Ordinul meu este ca întreaga zonă să fie trecută prin foc şi noi doi să fim puşi sub observație în Dwala."

"Aurelius!"

"Astea sunt ordinele. Acum vezi dacă totuşi poți să mă ții în viață ca să-i dau raportul meu regelui."

Xartah plecă să-i ducă la îndeplinire ordinele.

Raportul lui Aurelius, dacă rămânea în viață era simplu. Dăduse greş. În loc să ducă regelui noi tehnologii distrusese maşinăria zeilor şi pusese în pericol întregul continent permițând ca Atinsul să fie infectat de cine ştie ce ființă, poate chiar un zeu.

Spera doar că uciseseră creatura. De aceea urma ca jungla să fie arsă, ca să fie sigur că orice eliberase nu devenea un pericol pentru poporul său. Răsuflă greu şi atinse kraaturile. Nu, nu avea să lase sub nici o formă o astfel de creatură să-i amenințe poporul! Avea să se asigure de asta, rămânând în viață.

Ochii îi străluciră. Era aristal. Ales de rege. Să apere şi să protejeze. Şi nu avea de gând să moară. Avea să lupte chiar şi cu copiii zeilor, cu zeii înşuşi dacă era necesar pentru supraviețuirea rasei sale.